

Опісля

Навесні 1963-го я відвідав Швейцарію разом зі своєю дружиною, народженою в Америці. Раніше ми вже проводили там відпустку, але того разу опинилися в країні з геть іншою метою: моя дружина кілька місяців змагалася з хворобою, яку вважали невиліковною, і приїхала до Швейцарії, щоб проконсультуватися з черговою групою спеціалістів. Ми розраховували залишитися там на деякий час, тож винайняли номер люкс у схожому на палац готелі, що велично стримів на березі озера старого фешенебельного курорту.

Серед постійних мешканців готелю була ватага заможних східноєвропейців, що оселилися в цьому містечку напередодні Другої світової війни. Всі вони покинули свою батьківщину ще до початку різанини, тож ніколи не боролися за свої життя. Затишно влаштувавшись у своїй швейцарській гавані, вони надавали самозбереженню не більшого значення, ніж буденному життю. Це переважно були літні люди, сімдесяти-, а то й вісімдесятирічного віку, неприкаяні пенсіонери, що завзято базікали про своє старішання і те, як щодня зменшується спроможність чи бажання жити на теренах готелю. Вони гаяли час у залах відпочинку та ресторанах або походжали приватним парком. Я часто

вирушав за ними назирці, зупиняючись там, де й вони, перед портретами державних діячів, що жили в цьому готелі між світовими війнами; разом із ними я читав урочисті меморіальні дошки, що свідчили про численні міжнародні мирні конференції, які відбувалися в готельній залі зібрань після Першої світової війни.

Час від часу я заводив бесіду з кількома представниками цих добровільних вигнанців, та варто мені було торкнутися теми воєнних років у Центральній чи Східній Європі, вони негайно нагадували мені, що знають про війну небагато, та й те завдяки радіо і газетним звітам, адже приїхали до Швейцарії ще до початку того шаленства. Покликаючись на одну країну, де розташовувалася більшість концентраційних таборів, я наголошував, що в період із 1939-го до 1945-го лише мільйон людей загинули внаслідок суто військових дій, а п'ять із половиною мільйонів загарбники знищили. Понад три мільйони жертв були євреї, а третині не виповнилося навіть шістнадцяти. Ці втрати становили двісті тридцять мерців на тисячу людей, і нікому ніколи не вдасться порохувати, скільки ще були скалічені, травмовані, зламані фізично чи морально. Мої слухачі ввічливо кивали, визнавали, що завжди підозрювали, що знервовані репортери прибріхували у звітах про табори і газові камери. Я запевняв їх у цьому, адже провів дитинство та юність у воєнній та повоєнній Східній Європі; я знав, що справжні події були значно жорстокіші за будь-які химерні вигадки.

У ті дні, коли мою дружину ув'язнювали в шпиталі для досліджень, я винаймав машину та їздив світ за очі. Я мандрував елегантно наманікюреними швейцарськими шляхами, що звивалися серед полів, рясних на при-

земкуваті сталеві та бетонні танкові пастки, насаджені тут упродовж війни, щоб завадити наближенню ворожих машин. Вони досі стояли на своїх місцях, крихкі захисники від нападу, який ніколи не відбувся, і здавалися недоречними та марними, як старезні вигнанці в готелі.

Часто по обіді я винаймав човен і безцільно веслував озером. У такі миті я найгостріше переживав власну ізоляцію: моя дружина, мій емоційний зв'язок з існуванням у Сполучених Штатах, помирала. Я підтримував контакт із залишками своєї родини в Східній Європі лише за допомогою поодиноких таємничих листів, що завжди залишалися на поталу цензора.

Дрейфуючи озером, я відчував, як мене переслідує безнадійність; не просто самотність чи страх перед дружиною смертю, а страждання, прямо пов'язане з порожнечою життя вигнанців і неефективністю післявоєнних мирних конференцій. Думаючи про меморіальні дошки, що прикрашали готельні стіни, я замислювався, чи автори мирних угод підписували їх добровільно. Події, що розгорталися після тих конференцій, не свідчили на користь такого припущення. Утім підстаркуваті вигнанці в готелі продовжували вірити, наче війна була загадковим відхиленням у світі доброзичливих політиків, чий гуманізм неможливо оскаржити. Вони не могли повірити, що деякі гаранти миру пізніше ставали ініціаторами війни. Через їхню невіру мільйони таких, як мої батьки і я, втрачали шанс на порятунок, змушені були пережити події, значно гірші за ті, що їх забороняли красномовні угоди.

Надзвичайна невідповідність між відомими мені фактами й туманним, нереалістичним поглядом вигнанців

і дипломатів страшенно драгувала мене. Я почав знову вивчати своє минуле і вирішив змінити свою спеціалізацію із соціальних наук на художню літературу. Я знав, що, на відміну від політиків, які давали екстравагантні обіцянки утопічного майбутнього, художня література може зобразити життя таким, яким воно насправді було.

Приїхавши до Америки за шість років до цього європейського візиту, я твердо вирішив, що більше ніколи не поткну носа до країни, де провів воєнні роки. Те, що мені вдалося вижити, було винятковою випадковістю, і я завжди гостро усвідомлював, що сотні тисяч інших дітей були приречені на страту. Однак, попри усвідомлення цієї несправедливості, я ніколи не вважав себе продавцем особистої вини чи власних спогадів або літописцем того лиха, що випало на долю мого народу і мого покоління; я просто розповідав історії.

«...правда — єдине, в чому не відрізняються люди. Кожним із нас підсвідомо керує духовне бажання жити, прагнення жити за будь-яку ціну; ми хочемо жити тому, що живемо, тому, що цілий світ живе...» — написав єврей, в'язень концтабору, незадовго до своєї смерті в газовій камері. «Тут ми перебуваємо в товаристві смерті», — написав інший. «Вони татуюють новачків. Кожен дістає свій номер. Із цієї миті ти втрачаєш власне я і перетворюєшся на число. Ти більше не той, ким був раніше, а просто рухоме безмовне число... Ми наближаємося до своїх нових могил... тут, у концтаборах, панує залізна дисципліна. Наші мізки зробилися неповороткими, всі думки пораховано: неможливо досягнути цієї нової мови...»

Пишучи роман, я ставив собі за мету дослідити «цю нову мову» жорстокості та її наслідок — нову контр-

мову страждання й розпачу. Книжку написано англійською, мовою, якою я раніше написав дві роботи з соціальної психології, відмовившись від рідної мови, коли покинув батьківщину. До того ж, враховуючи, що англійська залишалася новою для мене, я міг писати холоднокровно, звільнившись від відтінку емоційності, завжди властивого рідній мові.

Коли історія почала розвиватись, я зрозумів, що хочу розгорнути деякі теми, передавши їх серією з п'яти романів. Цей цикл із п'яти книжок зображатиме архетипні аспекти особистісних стосунків у суспільстві. Перша книжка мала стосуватися найуніверсальнішої та найдоступнішої з цих суспільних метафор: людину слід було зобразити у найвразливішому стані, в дитинстві, а суспільство — у найжахливішій формі, у стані війни. Я сподівався, що протиборство беззахисного індивіда і непереборного суспільства, дитини та війни, якнайліпше передаватиме суть антигуманних умов.

На додачу мені здавалося, що романи про дитинство вимагають максимального напруження уяви. А що ми не маємо доступу до того найчутливішого, найпершого періоду нашого життя, то нам доводиться відновлювати його, перш ніж дістати доступ до свого сучасного «я». Попри те, що всі романи підштовхують нас до такого перенесення, змушують нас пізнати самих себе як іншу істоту, зазвичай значно важче уявити себе дитиною, ніж дорослим.

Почавши писати, я згадав «Птахів», сатиричну п'єсу Аристофана¹. Головний герой, чиїм прототипом було

---

¹ Видатний давньогрецький поет, «батько комедії», для його творів характерна гостра політична сатира. — *Тут і далі прим. пер.*